

Sõjakäitlemine

AD. RAHVIS.

SÕJAHÜÜD

Nr 41

JÕULUD

1932

EDWARD HIGGINS, kindral

WILLIAM BOOTH, asulaaja

ALFRED LOCKYER, diviisi-komandör

SP, 2434

SOJAZHIMUKOSL

„Piga kui nemad tähte nägid, said nemad üpris väga rõõmsaks.“

Matt. 2 : 10.

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London
101 Queen Victoria Street,
Diviisi Pääkorter, Riga,
Kenina iela 32 dz. 3-a.

Ametlikud teated.

MUUDATUSED KÄSUTUSIS.

Ensain Sigrīd Ambrosen — Soome.
Kapten Jenny Salminen — Tallinna 2.
Leitn. Salme Musement — Tallinna
2 assistendiks.
Envoi Liisa Bakul — Tallinna 2
tõlgiks.
Leitn. Maria Bles — Tartu.
Leitn. Hilda Eimann — Tartu assis-
tendiks.

P. A. juhataja Eestis.

JUHATAJA MÄRKMEID.

Mul oli rõõm kord jälle külastada
iga korrust, ja veeta ühise aja õh-
vitseridega ning sõduritega. Jumal
oli kindlasti meiega, ja Tema ligi-
olekut oli tunda igal koosolekul. Meie
tundmise rõõmu, nendes mehi ja naise
kahtespungil. Mina vaatan edasi
meie järgmisele kohtamisele ühendus-
ses 5. aastapäeva koosolekuga 30.
detsembrist kuni 5. jaanuarini.

Ohvitseride lahkumised on jälle
leidnud aset ja uued ohvitserid saa-
vad oma teretulemast detsembri esi-
mesel nädalal. Ensain Ambrosen, kes
oli Tallinna 2. korpuses kaks aastat,
läheb tagasi Soome, kus ta asub töö-
le, kuma tema kohale kui Tallinna 2.
korpuse juhataja tuleb kapten Sal-
minen Soomest. Kaptenile saak kind-
lasti osaks jää vastuvõtt Tallinna 2.
seltsiile poolt. Kuna kapten ei
oska kõneleda eesti keelt, on envoi
Bakul määratud temale abiks tõlginä
ja leitnant Musement jää assistent-
ohvitseriks. Meie palume, et Jumal
õnnistaks kapteni tulekut Tallinna,
patuste päästmiseks.

Leitnant Bles on käsutatud juha-
tama Tartu korrust, ja teda assis-
teerib ltm. Eimann. Leitnant Mat-
veus, kes viimase ajani oli Tartu
korpuse juhtivaks ohvitseriks, läks
pühkusele pärast tõsist haigust, mida
ta läbi teinud. Meie palume, et Ju-
mal õnnistaks leitnanti ja uuendaks
tema tervist ning jõudu.

Kolonel Westergaard, territooriumi
juhataja Soomes, juhatab erilist koos-
olekut Tallinna 1. korpuses jaanuari
kuul, ja kirjutis tema tegevuskäigu
kirjeldusega ilmuib „Sõjahüüü“ jaan-
uari numbris. Meie tervitame kom-
mandöri soovjal endi keskel. Täpse-
mad üksikasjad avaldame oma järg-
mises väljaandes.

Ensain Petersson, kes mõeldud
kui jooksul viibis haiglas, on paran-
nenud nii palju, et võis tagasi tulla
koju, ja varsti asub ta jälle korrust
juhatama. Meie täname Jumalat tem-
a paranemise eest ja palume, et
talle jälle antaks jõudu võitlemiseks
patu ja saatana vastu.

Ma palun, et Jumal jatkaks õnnis-
tamast teid ja hoiaks ülal kõiki, kes
võivad Tema eest pürgu vastu, ja
juhatahan teid Tema juure, teades,
et Tema teotab ja aitab teil olla jat-
kuvalt võidukas.

JA TEMALE PANNAKSE NIMEKS IMELIK. Jes. 9:6.

Kirjutatud adjutant A. W. LOCKYER.

Ta oli imelik oma alanduses.

Kuigi see tõde, et Ta oli inimene, Inimesepoeg, siiski Ta oli
Jumala Poeg ja Jumal, ja meie loeme Tema alandusest Vilippi raa-
matu 2:5—8. Ühelgi lapsel ei võiks olla enam madalamat sünni-
paika kui Jumala Pojal, ja ka Tema esimesed külalastad olid
kõige madalamad töölised — karjased. Ta valis endale sarnase
tuleku maailma: maailma, mis paneb suurt väärtust sündimisele
ja ei vaata palju vaeste inimeste lastele. See Jeesuse alandu-
teeb võimalikuks, et iga vaene ja madal inimene mõistab Tema
huvi ja armastust nende vastu, sest Ta ilmutas seda praktilisel
teel.

Ta kannatas vaikselt nende inimeste tagakiusu ja viha, kes
oleksid pidanud olema Tema esimesed austajad ja kummardajad.
Jesaja kirjeldab, kuidas ülemad käisid Temaga ümber, öeldes:
„Ta pole mitte oma suud lahti teinud kui tall, mis viiakse ära
tappa.“ (Jesaja 53:7). Ta kandis kui tõsine kangelane kõike pil-
get ja sömu isegi siis, kui Ta rippus ristil.

Ta näitas oma alandust oma eluviisidega, kuidas Ta elas
rahva hulgas, kuidas Ta valis oma järgseid, kellega Tal oli kõige
enam tegemist ja millised inimesed tulid kõige rohkem Teda
kuulama.

Maria Magdalena, kes oli suur patune, on üks näide Jeesuse
armastusest langenute ja patuste vastu, kuid selle läbi Ta tõuseb
nii kõrgele meie silmade ees ja Ta jätab sügava mõju kõigile.
Meie kiidame sellepärast ta püha nime.

Ta oli imelik oma kõlbluses ja kindluses.

Tema elus ei ole näha kartust inimeste ees. Tal oli kõlbline
julgus ja Ta ei kartnud öelda pühas kojas kauplejale: „Minu koda
peab hütutama palvekojaks, aga teie olete selle teinud rõvilitte au-
guks.“ Ta oli kindel igas elu olukorras ja ei kartnud ühtki in-
imest — ja oleks häbi, kui inimesed teeksid Tema eeskujuga järele.

Ta oli imelik oma surmas.

Tõesti Tema surma iseloom oli imelik. Ta sai alandatud ja
arvatud kurjategijate hulka ning suri kõige madalamat surma,
mida võib kujutleda. Aga siin andis Temale jõudu Tema imelik
armastus inimsoo vastu. See arvatama armastus tegi, et Ta võis
alandada ennast Jumala tahtmisele. Tema suur usaldus Jumala
kavasse oli kõikumata kuni otsani, ja Ta läks vastu oma surmale,
andestades oma vaenlastele, mõeldes oma emale, armastades oma
järgseid ja kogu maailma.

Tõesti on väärt peatuda ja mõelda Tema imelikule armas-
tusele, vaatamata sellele, et Teda vihati ja kiusati taga kogu Te-
ma teenistuseajal siin maailmas. See toob rõõmu minu hingele,
ja kas see on ime, et meie, kes oleme õppinud Teda tundma kui
imelikku aulist Päästjat, armastame Teda südamest?

Jesaja ei liialda oma prohvetikuulutusel, nimetades Teda
imelikuks, sest kui me mõtleme Tema armastust kõige madalama
inimese vastu, Tema valatud vere jõudu, mis voolas Kolgatal, ja
hiljem, kuidas Ta võitis kõige suurema ja viimase vaenlase —
surma, siis me näeme, et Ta on tõesti IMELIK.

Mõtleme neil jõulupühil Kristusele kui imelikule ja kogume
Tema söime juure au andmiseks, mõeldes sellele, et Ta tuli siia
maailma ja sai inimese sarnaseks, selleks et aidata langenud
inimsugu; tuletame meele — see oli, et päästa meid saatana orju-
sest ja anda meile igavese elu lootust, mil võime olla Temaga ühes
ikka ja alati.

Rääkigu Petlemma Kristus teie südameile nende päevade
jooksul.

SÕJA-

Pääste-

HÜÜD

armee

häälekandja Eestis.

Jeesuse kingitused.

Major Gayma.

JESUS ütles: „Mina olen tulnud,
et tell oleks.“ Ma istusin kaua
aega ja mõtlesin, millise sõnumi
võiksin anda edasi oma seltisliitele
sel jõulupühil, ning mu meele tulid
sõnad: „Mina olen tulnud, et tell
oleks.“ Mu sõnades kõlas valjuil
halleluujaga, sest ma mõistsin, et Jee-
sus tulemine tähendas tõelist, et
Ta on tulnud andma.

Kui armsad ja imetusväärased on
Tema annid! Kui sageli meie kingi-
tused näivad tühistena ja meie need
vastu võttes oleme pettunud — ja sa-
geli on viiga see, et ei olnud küllalt
armastust ega igatsust anda, mis
muudab kingituse väärtuse. Armastus
püüab alati rahuldada armasta-
tava tarvidusi. Kristuse armastus
oli imelik sellepärast, et selle algus
oli söimes, sest eks Tema sündimine
alanduses annud aulist lootust kõige
vaesematele, et Tema on tulnud just
neile.

Tema kuulis väest pimedat kurja-
jat hüüvat: „Jeesus, Naatsaretist,
heidra armu minu päälle.“ Ja Ta andis
temale nägemise. Ta tundis, kuidas
naine, kes kannatanud mitu aastat
rasket haigust, puudutas Teda, ja Ta
andis tervise temale ihule ja hingele.
Ta nägi emasid, kes tõid enamlasta-
sena oma lapsi, ja kuidas need anti mi-
nema Tema juurest, ja Ta laskis neid
tulla ligilaine ning õnnistas neid. Ta
nägi, kuidas variserid tõid tänavalt
kellegi langenud tütarlapse Tema
juure, aga Ta ei tahtnud häbistada
isegi sarnast inimest ja andestas te-
male.

Sellel jõulujal ta annab veelgi.

Päästearmees meie näeme, kuidas
Ta annab andeks patustele; vabas-
tust orjalede; priiust neile, kes on
ahelais; lootust inimesele, kes kaota-
nud oma lootuse; julgust ja jõudu
neile, kes on arad ja nõrgad, nii nagu
Ta andis järgseid, kes kartsid, nii
Teda löödi ristil. Jõud, mida Ta andis,
muutis need nii, et nad muutusid
lõpuks nii julgeks kui lõvid ja olid
valmis kannatama igasugust tagaku-
samist ja isegi surma võidulauluga
hütel. Kui Rooma valitsus taga
kiusas kristlasi ja nad olid sunnitud
elama koobastes ja katakombides, siis
nad kirjutasi igale poole jõuduand-
va sõna LOOTUS, ja joonistasi ku-
ju häast karjasest.

Kui John Newton kirjutas oma
kuulsu laulu Jeesuse nimist, siis ta
püüdis kirjeldada selles Kristust kui
suurt andjat — manna — rahu —
kalju — kilp — varjupaika — va-
randust — karjast — vanda — sõpa-
ra — prohvetit — preesrit — kunin-
gat — Issandat — elu — teed —
lõppu.

Sellel jõulujal Tema tahab jällegi
anda sulle igasuguseid andeid ja Ta
annab alati neid kingitusi, mida va-
jate kõige enam. See võib olla kas
andestus või jõud teenistusele. Siru-
ta välja oma käsi ja võta vastu Tema
kingitus, ja Tema on siis sinu sur-
mutumata sõber, kes saadab sind
siin elus läbi varjude täiemale elule
tuleval.

PIIBLI NURK

EMADELE JA KODULE.

PÜHENDAMINE
JÕULUPÜHIL

JÕULUKELLAD helisesid ja suure rõõmuga lauldi väikeses alevi- kirikus jõululaule. Kuid jõulurõõm ei olnud näha ainult kirikus. Märveerul asuvas majas teisel korral oli ka suur rõõm. Rõõm oli sel- lepärast, et oli sündinud poeg. Isa teravast suure rõõmuga oma poja- kest. Milliseid suuri asju pidi küll vastastäinud poeg kord toovima! Ta pidi saama häid harriduse, teisisma ümberingi ja võima edasi isa tööd. Isal olid suured unistused poja koha- ta, kes oli tulnud nende koju nagu jõulukink. Ta läks suure rõõmuga kirikusse teatades uudiseid, ja õpetaja tänas kõigevägevamat Jumalat selle eest, et Ta saatnud alevi kõige kuulsamale isikule, proua ja härra Mittile, jõulu esimesel pühapäeval. „Kasvagu tema nii, nagu madal nat-

päale tema sündi; võib-olla eluraskes murdisid teda, aga räägitakse, et ta lahkus vaikselt siit ilmast. Enne oma surma, ta soovis, et keegi tema täidest hoolitseks Johannese eest. Härra Mittile see ei meeldinud. Ta ei tahtnud, et keegi temale meele tu- letaks endist eu, sest nimetatud tädi oli usklik. Ta soovis just matuko enne oma surma, nii et ta kuulis ema igatsusi oma poja kohta. „Oh, see on väga suur vastutus, mille sa paned vanainimesele, et su poja jumalaktiitkuul ütles kasva- tada selles paigas, kus ei ole märki Jumalast”, ütles tädi. „Ja, ma tean, tädi”, oli vastus, „aga Jumala armu on küllalt”, ja nii ta lahkus siit maailmalt. Johannes kasvab tugevaks ja oli

Sünd
Ensain MA AHUMU (pr. ASHLEY)
INDIA.

„Esimese jõulu and oli elu, ja selle põhjuseks armastus.”
PALJU tähtsust on antud jõulu- kinkide valikule, kuid ükski and pole valitud nii hoolikalt ega ane- tatud nii armastavalt kui see, mis annetati maailmale, kui Jumal andis Jeesuse, oma sünninimene Poja. Eks ole imeline, et Ta tuli Petlema la- sukesena? Kõiges Tema imelises elus, mis oli täis sama imelist jõudu, pole suuremat tunnustust Tema armastu- sest ja inimesest kui Tema sünd vi- letsas laudas.

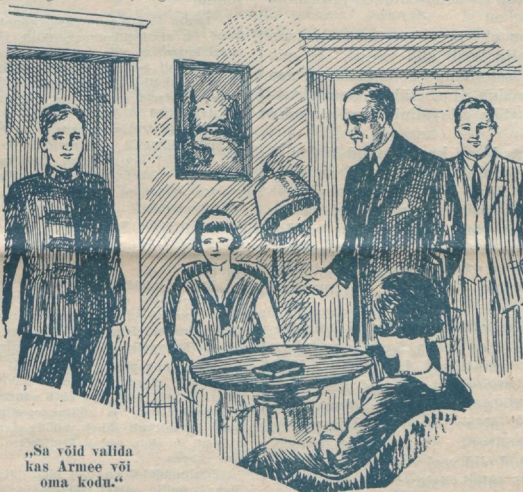
Meie vaatame Kolgatale usus, ja näeme saäl Tema jumalikkuse tões- tust, aga kui rist, haud, ja Tema ülestõus kuulustavad Tema jumalik- kusest, siis kõneleb meile Petlema kau- riliselt tema inimesest. Kui poleks olnud Petlema, söimet, lauta, siis poleks võinud olla Kolgatat ühes au- lise ülestõusmise hommikuga.

„Sest nõnda on Jumal maailma ar- mastanud, et Ta andis...” Poeg oli nõus ja valmis tulema, sellega ilmu- tades oma Isa-Jumala armastust. Ta tuli ise, tehes teatavaks oma igavese armastuse. Ta oleks võinud läkitada saadiku, nagu tegi Jumal noil endi- sil päevil, kuna siis saadik oleks pöo- ranud maailma lähtelepanu Jeesusele, ja tõenäoliselt oleks inimene abi saan- dud võitluses maailmaga, lihaga ja saatnaga, aga ainult Tema tulek ja Tema imeline elu ühes selle võiduga kiusatuse üle äratas inimeses patuta elu lootuse.

Selle kauni annetuse, jõululapsu- kesse kaudu leivad Tema inimesel oma tee tagasi Jumala juure ja ta- cava, mis on neile tõotatud. Selle anni rikkus ja väärtus on meile ilmutatud, kui peame meeles, et see on igavene ega kaota oma väärtust. Selle oma- pära ja iseloom on meile teada ingte laulust: „Au olgu Jumalale kõrges, rahu maa pääl, inimestel hääl meel.”

Tõesti see oli rahu and, sest eks Ta valanud oma vere selleks, et meid tuua lähemale Jumalale? Ja kui palju on sellel jumalikel armutõel häamele lõhna! Näib, et Tema ilmu- mine tõi mõlemat vanale Simeonile, sest tema õnnistusõnadest, kui ta hoidis last Jeesust oma käitel, meie järeldam, et tema rõõm oli täielik.

Nelle, kes olid selle tunnistajaks, ja paljudele teistele oli see and ime- line, mis rahuldas nende vajadusi, ja meie kidame Jumalat rõõmu eest, mis voolab meie südamesse, leides meile endust tõest, et Tema hoolitses meie vajaduste eest tänapäev. Pidu- lik aeg, mil mitmesugused kingid saa- buvad meile rahu ja häameele tun- nismärkidena, tuletagu meele esi- mest jõuluhommikut, mil Kristus tõi surevale maailmale sellise kingituse Jumalalt, meie Isalt. Teadku need, kes on praegu veel Temata, et Tema vastuvõtmine tähendab südame ja elu täimist rõõmu ja rahu. Meie tunneme Teda — Jumal annab meile eesõiguse ja võimaluse edasi saata meie tänuiltsed südameist rõõmsa sõ- numi: „Au olgu Jumalale kõrges, rahu maa pääl, inimestel hääl meel.”

„Sa võid valida kas Armeed või oma kodu.”

sareenlane, armus ja väes, et olla rahvale kasuks”, oli palve.

Teisel korral toas oli teistsugune steen. Poeg ja ema olid üheskoos, ja ema sõdamest tõusis tänapalve. „Armas Issand”, oli ta palve. „Siin on mu poeg, võta ta ja tarvita teda ainult Sinu auks, ja kuidagi juhata tema jalgu Sinu teenistusse Pääste- armus.”

Ainult inglid ema ümber olid tun- nistajad väikeses Johannese Miti pü- hendamisest. Kuid siiski see oli pü- hendamine, mis kirjutati elurama- tuseks. Kui härra Mitt oleks kuul- nud seda palvet, oleks see tõesti ol- nud temale vastumeel, sest sel ajal Päästearmee oli alles oma alul ning ta ei tahtnud mõelda sellele. Sarna- sest asjad kuuluvad lihtsarahale, aga mitte sellisele kuulsale inimesele kui härra Mitt.

Unustatud fõotused.

Härra Mitt oli mingisuguse mehaa- nilise lühuse tõttu keenuin kõrgtele ja ei tahtnud mõelda ajale, mil ta ühes oma naisega andis püha töötuse Päästearmee lipu all. Nüüd tal enam ei olnud vaja Armeed, sest ta ise oli juhtivalt tegeles aleviis. Ta lapsed olid juhid sotsiaal-osakondades, sest poeg ei olnud esimene laps. Enne teda oli juba sündinud kuus tütar. Johannese ema ei elanud kaua

uhkuseks oma isa südamele ja ko- dule. Ta oli tark koolis, armastatud oma kaasõpilasist ja igapädi tõsne poiss. Jumalast ta teadis vaid nii palju kui vana tädi rääkis temale ja näitas oma eluga; aga ka tädi suri, kui Johannes oli ainult kaheksist aastane.

NÜÜD oli jõudnud aeg, et ta pidi minema ülikooli. Ta õpetas keskkooll suure aega, ja suur tu- levik seisis tema ees. Suurte tule- viku-unistustega lahkus ta kodust. Oma varanduse seas oli ka tema oma piibel. See ei olnud mitte väga väike ja kerge, ning oli väga hästi märgitud, nii et raamatul oli juba vana viliumis. Kuid see varandus rõõmistas teda, sest ta mõtles, et kuidagi see toob tema hingele rahu. Ta oli uurinud väga palju teadust, ja tõesti küll näis olevat kui mu- naujuut, ülikooli astumist päle oli see veel rohkem nii. Keegi pro- fessor tühistas esimese Moosese ra- matu, keegi teine Jeesuse sündi nei- sist. Mida pidi noormees uskuma? Kuid siiski oli ta hinges igavalt.

Nii kõndis ta linnaatavali mõte- tes, kui teda eksitasid muusikahääl. Mis see oli? Ta peatus ja kuulatis

laulu, milles räägiti Jeesuse armas- tusest ja puhastavast verest. Lauljad olid tõesti veendunud sel- les, mida nad laulsid. Ta seisis ja kuulatas, kuni lõks saali. Väga ime- lik — ta tundis ennast kui kodus, kuigi sääl oli keegi naisjuustustaja. Kõneleja ei võinud olla vanem kui tema ise, aga siiski seletas ta piiblit nii selgesti ja kindlasti, et ta ennem kunagi pole kuulnud seelust sarna- sest viisil.

„Jeesus Kristus tuli maailma, et päästa patuseid”, ja kõik olid teinud pattu, ning ei olnud lootust igavese elu kohta, kui ei olnud Tema allist päästmist. See oli tõesti lihtne. Patu- tused! Kas tema oli patune? Ta oli tõesti päris õiglane, palju parem kui teised poisid ülikoolis, aga see väike kapten ütles, et kõik oli teinud patu- tu, nii tema pidi olema ka nende hulgas.

Püha Vaim tõi teda sarnasele veendumusele, et enne koosoleku lõppu ta läks ette kaheksapungile, kus ta kaheksa tema patte ja leidis Kristu- ste. Ja temas algas tõesti uus elu. Tema ema piibel oli temale kallis varandus, kõik tema küsimused olid vastatud selles raamatust.

TAIS elujõudu ja tuld kirjutas ta sellest oma isale. Kindlasti tah- tis ta ühineda Päästearmeega ja anda kogu oma elu selle teenistuse. Igaüks pidi tunnistama päästmisest, mis omanud, ja ta pidi katsuma al- data teisi inimesi. Nii kirjutas ta sellest oma isale.

„Aga milline ehmatus oli isale ja tema perekonnale, kui nad said poja kirja! Isa polnud kunagi olnud va- remalt saarnases tujus. Ta saatis kohe telegrammi pojale, kutsudes teda koju. Johannes ei teadnud, mida mõelda kõigest, ja ta näitas tele- grammi väikesele kaptenile. Kapte- nil oli enam kogemusi ja ta aimas kohe, et Johannesel on suured võit- lused ees.

„Kas olete täiesti kindel?” küsis ta, „see tähendab, et kui peaksite lahkuma oma isast, õdedest ja ko- dust, et jälgida Jeesusele Kristusele, kuhu Tema saadab teid?”

Vastus oli kiire ja sõdamlik: „Ma olen täiesti kindel!”

„Siis”, jatkas kapten, „ma arvan, parem on, et lähete koju Armeed uni- vormis. See aitab teid. Meie võime kohe varetseda ühe.”

Johannes oli häahtatult, ja järgmi- sel õhtul, kui kodused kõnelesid tem- ast, astus ta sisse.

„Isa, sa kutsusid mind. Siin ma olen.”

Isal puudusid sõnad hetkel, mil ta nägi oma poega tuntud univormis. Siis ütles ta: „Sa oled siin selles riietuses. Hääl küll, see võid valida kas Armeed või oma kodu. Minu poeg ei või mustata minu kodu, kandes sarnast riietust.”

„Aga, isa, isa, kas sa ei tahaks kuulutada?”

„Ei, mine ära, ma ütlen sulle”, oli vihane vastus, ja kurvatsuga läks noormees tagasi ülikooli linna.

Oles lahutatud oma kodust, oma pärandusest ja kõigest abist, ta pidi otsima endale mingit tööd, kuid see oli ainult mõnaks kuuks, ja siis oli ta jällegi koolis. Aga sel korral ta oli Päästearmee koolis, kus tal oli rõõm kuulutada evangeliumi Jeesu- sest Kristusest.

JOHANNESSEL on mõõdund õn- nellikud aastad, ja nüüd ta on jälle kodus, ja jällegi kõlavad rõõmsad jõulukellad. Elimeses toas lamab vana mees ja ootab oma koju- kuset. Ta on rõõmus selle üle, et Johannes on tema juures, ja sääl on (Lõpp T. Ihk.)

Jõulud kanalite ja tuuleveskite maal.

Kirj. kol. TH. WESTERGAARD, territ. komandör Soomes.

VALI ja tõsine — see on esimene mulje, mille saab Hollandis, tutvunedes Hollandi usueluga. Väline toredus ei saa iialgi takistada inimhinge astumist Jumala ette palest paleesse. Kirik peab olema ilus, aga ilma välise toreduseta. Jatkub kõnetoolist ja orelist. Mis pääle selle vaja, teeb Jumala sõna ja Jumala Vaim — nõnda mõtleb praktiline Hollandi usklik.

Päästearmees Hollandis on elu ja vaimustust, see on tõde. Aga põhjalik tähelepanija leiab küll varsti, et mis vali ja tõsine, sel on ka oma sisseimunud koht Päästearmees koosolekutel. Hollandi päästesõdur paneb tähele oma ohvitseri — on koosolek lihtike või vähe ettevalmistatud — kohe tehakse selle kohta oma otsus.

Ja see vana kalvinistlik vaade on ka mõjunud Hollandi jõuludele. Ka siin müüakse jõulukuuski — suuri ja väikseid — ning tuhandeid kodudes särab jõuluhiilgus rohelistelt kuuskedelt; kuid lapsed istuvad tõsistena ja vaiksetena isa ja ema kõrval ning vaatavad säravaid puid, ühtlasi lauldes mõne ilusa jõululaulu. Siin ei käida nii kui Taanis käsikäes kuuse ümber. Igal maal on oma kombed, ja tõsine Hollandi kirikuline kaldu mõtlele, et selline asi muutub varsti ebajumalateenistuseks.

Kuid sellepärast ärgu mõelgu põhjamaalane, et hollandlased ei oska pühitseda jõuluid. Aga selles, nagu igas teises asjas, on hollandlased kained, praktilised ja targad. Nad peavad aega kalliks ega arva sugu, et „jõulud kestavad lihavõtteini.“ (Skandinaavia ütetus). Kui skandinaavlane tuleb Hollandi, leiab ta kohe, et midagi on muud. Missugune põhjamaalane ei armasta jõuluõhtut? Ma mäletan mõnegi jõulupäeva Taanis, kui meie lapsed olid veel väikesed — jõuluringitused väikesed — ema oli juba väsinud kell 9 ja väikesed lapsed hakkasid väiksest vaidlema kingituste pärast. Veel ütlevad mu suured poisid: „Oh, kui meil oleks veelkord selline jõuluõhtu kui see oli meil lapsepõlves!“

Hollandis aga algavad jõulud alles esimese püha varahommikul. Siis helistavad kellad jõulud sisse. Aga jõuluõhtul, siis on elu ja askeldust suurlinnas, ja kulub kaua aega, enne kui viimane äri suletakse ja väsinud perenaine sammub kodu poole, kus järsk kitsas trepp — iga välismaalase hirm Hollandis — nõuab temalt veel ühe jõupingutuse, enne kui ta vaob toolile ja mõtleb sellele, et varsti on kell 6 hommikul ja jõulud algavad tõeliselt.

Kõikjal on näha inimesi — on jõuluhommik. Kellad helisevad. Ka sellisesse koosoleku-ruumi, kus pole kirikukelli, voolab inimesi. Minu abikaasa, lapsed ja mina sammume ühe sellise poole, Amsterdami „Congress Zaal'i.“ Saal on ühenduses kadetikooli hoonega Overtoomil. Overtoom on lai, ilus tänav. Kes võib seda kuulutada, et 25 aastat tagasi ei olnud siin tänavat, vaid siin oli üks Amsterdami kanalaid, kus puud kasvavad mõlemal pool. Nüüd on ta lai, palju tarvitud sõidutee.

Astume „Congress Zaal'i“ ja üllatume. Valgust kõikjal! Kütümsid suurte kuuskedele, akendel elektrivalgustuse lampe, valgustuskaunistusi lael — valgust ja rohelist — rohelist ja valgust kõikjal. Saal on täis rahvast viimase kohani. Mitte ainult täiskasvanuid, vaid siin on terved perekonnad: isa, ema, lapsed, ja nende seas paljud, kes tavaliselt ei külasta Päästearmeed. Kol. ltn. Schurmann, Hollandi sotsiaalsekretär, on kohane mees juhataja jõuluhommikust koosolekut.

Tema hääl on tugev ja sügav, kogu tema isik on kohane sellele vaimule, mida Hollandi rahvas armastab jõuluhommikul. Kui esimene laulusalm on loetud, kõlab vägevalt läbi kauristatud saali selline jõululaul, et me tõesti tunneme olevat jõuluhommiku. Au olgu Jumalale kõrges! Jälle on saabunud jõulud!

Laulu järele pole raske kõnelelda jõulu rõõmsõnuneid. Hollandlased on alati tähelepanelikud, kui seletatakse Jumala sõna, ja sarnasel korral ei olda seda vähem. Kui viimaks kõik koosolekuliivijad tõusid püsti ja laulsid „Valkne õõ, püha õõ“, tuli keegi vaene mees kahetsuspingele. Mu abikaasal oli raske pisaraid tagasi hoida, nähes mehe katkestud saapaid ja rüüblaid. Aga sõjandad palusid ta eest ja päästesõdurid ei lasknud teda näidata oma üksinda öla jõulu ajal. Võib-olla ta tuli vanglast — võib-olla mõõdunud jõulupühadel kuulis ta rõõmsõnunnit ohvitseridelt, kes alati valmistavad vanematele heledat ja tõsist jõulurõõmu. See vaene mees tegi mu esimesed jõulud Hollandis rõhkem mälestusväärilisteks.

Ma nimetasin vanglast. Saajand väikesed jõulupäevad leivad teed vangikongressides — see on ühes „Jõulu-Sõjahüüga.“ Päästearmees teevitust sõpradele müürida taga, ja partiid orkestrid ning laulubrigaadid võtavad osa Päästearmees jumalateenistusest vanglastes. Peab pidama meeles, et meie tõe vangide keskel sellel maal on hästi arenenud.

Nõnda mõõdub jõulupäev koosolekutega ja jumalateenistustega. Ükski koosolek ei ole nii suur kui hommikune koosolek kell 6. Aga päeva jooksul on palju inimesi koosolekutel, ja kõik tahavad kuulda rõõmsõnunnit Jeesuselt. Kodune elu algab alles teisel pühäl, ja siis leiub Hollandis palju, mis sarnleb põhjamaade kommetele.

Meie suur pääkorter on hääl kohal, ja selle taga on koht, kus ei märgatagi, et on jõulu-aeg. Usklik hollandlane ei lähe ka jõulujal sinna poolegi, sest siin elab suurem osa Amsterdami 100.000 juuditest. Siin kaubeldakse ja hüüatakse, siin naljatakse ka riielatakse, aga kui keegi juhuslikult läheb mõõda Armees univormis, siis kohtab ta niuult lahkuks, ja väga sageli kuulatakse lahkeid sõnu. See on meie Päästia sa rahvas.

Jõulunädalal on üks pidu teise järele. Jõulupidusid on lastele ja täiskasvanuile, siiski rõhkem lastele. Jõulupäeva seisab kogu aeg nurgas. Hollandi lapsed on väga rahul oma jõulupäeva, sest kuusk tuletub meele Kristust, kes maailma valgus, võsu kuldast muust. Annetestest, muusikast ja lasteetikkannetest saavad lapsed siiski ka osa.

Vanaaasta õhtul on jõulud täiesti mõõdas. Kolmekuningapäeva ega jõulupidustusi uuel aastal ei ole. Tagasi kaine igapäise tõe juure. See on üldine arvamine.

Samal ajal, kui mäletan lapsepõlve jõuluid Taani legendikel, kuitteist jõulupäev Norras, millest osa võtsin süüsi viibides, jõuluid Nottinghamis, William Boothi Ilusa sünnilinnas, ja jõuluid Hollandis, mida olen püüdnud kirjeldada, siis tuletan meele jõuluid „tuhand järve maal“ Soomes. Aga igatsusega küsin: Kuidas Eesti rahvas peab jõulupühi?

Elu lõpul.

ELU lõpul ei küsita meilt seda, kui palju lõbustusi oleme maitsnud, vaid kui palju oleme neist loobunud.

Meilt ei küsita, kui palju tagajärgi on meile näidata, vaid kui palju ohvreid oleme toonud Jeesuse pärast.

Meilt ei küsita, kui õnnelikud meie olime, vaid kui kasulikud ja avitajad olime.

Ka ei küsita, kui palju meie rahuldasime oma auhunnust, vaid kui palju armastust väljendasime.

KUI TEMA TULEKS JÄLLE

Kirj. komandör KARL LARSSON.

KUNSTNIKUD ja kirjanikud on siin-säl püüdnud esitada oma käsitust Kristusest, millisena Ta näiks vabana kõigist traditsiooni mõistetest, asetatuna tänapäeva ümbruskonda ja oludesse. Sellepärast on paljud tuntud idamaised kujutlused: laut, inglite ilmumine, hommikumaa targad, jüngerite tegevus jne. kujutatud realistlikult. Oleme näinud Jeesust riietatuna tööpluusi, ümbritsetuna samasugustest inimestest, nagu ise oleme, ja põhjamaa loodus üle kõige selle. Luule on siin vahetatud äripäevastusega.

Rohkem kui üks kord olen küsinud eneselt viimasel ajal, millise vastuvõtu saaks Kristus, kui Ta tuleks inimesena meie keskele, nagu esimeselgi korral. Kas on meie ajal valitsevad usulised vormid, kuigi nad kannavad Tema nime, oma loomu poolest erinevad sellest, mida Ta kohtas oma esimesel tulekul? Kas meil pole varisere, kirjatundjaid, seadusemõistjaid, sadusere ja herodiaanlasi, templeid, sümboleid, altareid, vorme, tseremoniaid jne., samuti nagu vanasti? Kas ilmestub õpetaja meilegi revolutsioonärina, manitsedes meid hülgama seda, mida peame kalliks, ja valima seda, mida pidasime alaväärtuslikuks?

Või tuletagem meele tema karistusejultust variseridele, tema otsust kiivenud vormide üle mitmesugustes usun-

dites, tema tõlgitsust Moosese seaduse üle, mis andis sellele enneaavastamata sisu, meelsust, millega Ta käitles rahvahetajaid templis. Aga meil oleks raske kujutleda, missugune oleks olnud meie paik, kui oleksime elanud tol ajal. Ja vähem oskaksime mõelda võimalusele, et vastu võtta Tema nuhtlust, kui Ta tuleks nüüd.

Meie mõistame, et Ta kujutab isennast halastava samariitlase pildis, aga meie ei mõtle, et laites preestrit ja leiviiti, laidame iseendid. Oleme lugenud ära kadunud pojast ja unustanud, et see otsus, mille tegime vanema poja üle, on otsus meile endile. Ikka jälle oleme ülistanud vaese lesknaise ohvrimeelt, kuid ialgi pole mõelnud, et ükski meist annaks midagi tema häaks.

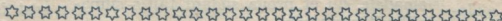
On jõulud ja meie laulame jõululaulu ning kuulame jõuluevangeeliumi. Meie mõtted lähevad aastasadandeid tagasi tolle suure päeva juure. Paljud matkavad pühale maale ja käivad paikadel, kus Jeesus elas ja toimis. Kas tunneksime Teda kogu oma andumuses, kui Ta tuleks jälle? Ja kas tunneks Ta meid uuesti kui oma järelkäijaid?

Või on ta täna koputanud sinu uksele, või oled sa Teda kohanud tänaval? See oli laps, keegi nälgane mees, haige naine, kodutu, karistatud isik, kes vanglast vabanenud, jäädes inimestele tal-

lata. Eks Jeesus öelnud, et need õnnetud kehastavad Teda ennast. „Mida olete teinud ühele minu vähematest vendadest, seda olete teinud minule.“

Mida ütleks Ta kuulajatele kirikutes, palvelates, Armees ruumides, kõigile neile, kes kuulevad Tema sõna, kuid ei toimi selle järele? Nad kuulavad ja võtavad aasa pidustustest ja ülendavate laulude laulmisest Tema auks. Aga kus viibivad mõtted? Kus on süda? On see armastus, millest nad laulavad, küllalil võimeline saatma neid, et viia isiklikku sõnumit neile, kes on Temale võõrad? Jultustajad, päästeohvitserid, muusika, pidustused; see on erilisel neid tõmmanud ligi. Ja samasugustena nad sealt ka lähevad.

Kui Ta tuleks jälle, ma kardan, et Ta kisuks maha palju rohkem kui omal ajal. Korduks sama lugu. Tema manitsus, Tema valmustus, töötahe, süidus, põlgus tänapäeva jumalateistuse vormi vastu, kust elu on ammu lahkunud, tuleb asemele vastandiks pildile, mille inimekand annud Temast. Tundmatu paljudele, vähestest teenitud, väärilt mõistetud, põlatud, vihatud nende poolt, kes loovad endile oma usundi kuju, oma Messia-pildi keskel, sellisena jõuaks Ta uuele ristilõõmisele. Ja ma kardan, et usu esindajad oleksid selle asjaga kaastegevad palju rohkem nüüd kui 1900 aastat tagasi.

Surangi esimesed jõulud.

Kirj. adjutant Vietniek (Läti).

SURANG või Sada Orang (see on malai keeles „üks inimene“) elas Sumatra saare idapoolses osas suure Toba järve juures. Meie misjonijaam oli teiselpool järvekalda. Vanade juttude järele olla järve vana tulepurskava mite kraater. Toba järve ümbruses mägedes elavad seni veel Batak suguharu rahvas, kellel on omavahel alialised sõjad. Sõjavangete sihtsaks harilikult.

Sel ajal oli Surang viieaastane. Ta isa oli jõukamaid päälkuid ümbruskonnas. Tal olid majad, loomad, metsad, orjad ja palju muud. Aga rikkal valitsejal oli suur häda: Surang, tema ainuke poeg ja pärjaja oli haige, ja ükski ei teadnud haiguse põhjust. Ebaõnnal preestrid ja nõiad olid katsunud oma tervendavat kunsti tema juure, kuid kõik oli asjata.

Chel detsembrikuu päälõunail oli hirmsus torm. Toba järve möllas hirmsamini kui ku-

nagi ennem. Varsti oli päris pime. Kui tuul võitis mõnd pilve, siis oli silmapilguks näha tähti, ning päale selle näis pimedus veel sügavam. Järvekalda seisid relvastatud sõdurid. „Musi!“ (vaenlane), hüüdis keegi. „Parau!“ (laev), hüüdis teine. Järgmisel silmapilgul heitis suur laine kaldale mootor-laeva. Laev jäi lamama ühele küljele. Neli ineesõljat ei võinud veel aru saada kõigest, mis juhtunud, kui valvurid stusid nad kinni ja viisid pääliku ette.

„Ise hamu?“ (kes teie olete) küsis päälük. Neljal misjonäril oli antud imeline võimalus kuulutada ligipääsmatule päälikule ja tema rahvale Jeesusest Kristusest. Misjonärid teadsid, et neid ootas surm — neid sõdaks poleelusalat. Kristuse teenijad otsustasid tarvitada oma elu viimseid hetkeid evangeeliumi kuulutamiseks, ja nii mitu tundi, pääliku loaga, nad laulsid, palusid ja jutus-

tasid Jeesusest, kuidas Ta käis maa pääl hääd tehes, tervendades haigeid, ja kuidas isegi kurjad vaimud olid Temale sõnakullikud. Korraga hüüdis päälük: „Kas teie Jeesus ei või ka tervendada minu poega?“ „Jah“, kõlas vastus, „Tema võib!“

Päälük käskis vabastada misjonäre nende ahelast ja andis neile süta.

Lõpuks otsustati, et väike Surang sõidab nendega ühes üle Toba järve, kus asuvad naimisjonärid. Surang ilmus meie korpusse kui tõsine jõulukink.

Jõuluõhtu. Terve korpus tuleb kokku. Kõlavad laulud, valitseb rõõm. Ei puudu ka kingitusi. Kuid kõigest kõige õnnelikum on väike Surang. Aga ta näib ju olevat päris terve, ta on nii täis elu ja rõõmu? ... Jah, sest väike valitseja magab nüüd juba paar nädalat korrapäraselt ja ei tõi enam õõsel saata oma orje küll siga tapma, küll riisi keetma ja toitu valmistama temale, nii nagu ta teinud isamaas. Surang muutus kilrest ja täiesti usumeis elukorraldustes.

Külmad küstunud, kõik rattavad koju. Ma läksin Surangiga käekõrval. „Nonja, a u

(Lõpp 7. lhek.)

Proua Kirsipuu jõulukink.

Laps, kelle saatis Jumal.

LAULA „Jeesus armastab mind“, ema!” sosistas Elsa, kui ema kummardus kannatava lapse üle ja tahtis teda pesta. „Oh, kallike, ema ei või!”, vastas proua Kirsipuu, ja ta silmad täitsid pisaratega ning ta süda oli täis kaitset.

„Palun, emake, sest Ta armastab sind ja mind; ära nuta, ema! Ma ei karda, sest ma olen Tema väike talele.“

Proua Kirsipuu kogus oma jõudu ja laulis väriseval häälel laulu, mida kõik lapsed armastavad. Elsa laulis koori ühes ja tema palgeil oli ilus naeratus; pääle selle oli ta nii väsinud, et uinus rahutu- seta. Ema kartis väga oma tütre pärast ja kutsus arsti, kes raputas pääd ja teatas kurvalt proua Kirsipuule, et ainuke tiitart elab vaevalt homme hommikuni. Järgnev öö oli Elsa emale täis südamevalu — kui ta valvas oma armsa tütre voodi kõrval, võitlesid tema südames lootus ja kartus; ja just vara koidu alul, kui ema lootis, et kriis on möödunud, avas Elsa oma silmad ja naeratas, ning kui ema tõstis ta üles, siis sosistas ta: „Jeesus armastab sind ja mind, ema. Ma ootan sind, Jeesus armastab —”, siis ligines ingel ning viis väikese hinge enesega paremale maale.

Kolm päeva hiljem kanti väike ihu ära väikeses valges kirstus, ning lahked sõbrad saatsid teda hauani — valgus ja lootus näis olevat kadunud viimse proua Kirsipuud südamest. „Jeesus armastab sind ja mind”, helises alaliselt tema kõrvus, aga tema süda ei võtnud seda vastu. Ta ei kahelnud, et Jumal armastab tema kõige armsamat, aga kas Ta armastab ka teda? Armastus! Kas see oli armastus, mis kiskus temalt nii toorelt tema kõige armsama, tema rõõmu ja õnne elus? Ei, ei; armastus oli lahke, aga see oli toorus ja ta ei lasknud ennast trööstida, ta pani kõik Elsa mänguasjard ja riided luku taha ning surus kõik kurgvastuse oma südamesse ning oli väga kurb ja pettunud.

Oli päev enne jõuluid. Oli näha talve lähemist. Väljas sadas tihedat lund

ning oli kuulda kuljuste kõlminat. Kuljuste kõlaga ühinesid rõõmsad lastehääled, ning need kosisid proua Kirsipuud kõrvu, kui ta istus üksinda kurvameeliseliselt oma toas. Ta oli tunnud tunni aja eest suurt puudust oma tütre järele ja nüüd ta istus ja mõtles temale. Kuud olid juba möödunud Elsa surmast, aga ta oli ikkagi kurvameelne ja väga kibe; aga täna äratasid rõõmsad lastehääled temas igatsust laste järele.

„Ma arvan, Jumal saatis mind sial...“

„Homme on jõulud”, ohkas ta. Kui kurblik kõik pidi olema, ei olnud jõulu- puud, mida ehtida Elsale, ja polnud tarvis muretseda temale kingitusi. Kui jõulud tähendasid „Rahu maa pääl”, siis see oli ainult pilgedus.

Just siis ta kuulis tasast koputamist uksele, ja avades ukse, nägi ta väikest külmetanud näoga tüdrukukest, kellel olid närused, kuid puhtad riided, ja ilusad sinised silmad, mis sarnasid väga Elsa omadele, nii et proua südan täitis silmapilkselt suur valu.

„Palun, proun”, kogles ta, „kas teie ei tahaks osta minu lille endale jõuluks?” „Oh, lapsuke, kes saatis sind siia?” küsis proua Kirsipuu.

„Ma arvan, Jumal”, vastas küsitav. Sisemiselt liigutatult haaras Elsa ema väikese oma süle ja käskis teda jututada oma lugu.

„Teie näete, proua, see oli just möödunud nädalal, kui mu ema läks taevasse. Ta oli väga haige, ja mina olin ainuke, kes hoolitses tema eest, ja meil ei olnud raha. Mõned inimesed saatsid emale rohte, aga ta ei paranenud, ja ütles mulle, et ta läheb taevasse, kuid Jumal pidi hoolitsemata minu eest, sest et Ta armastab mind. Siis suudles ta mind ja ei rääkinud enam midagi, ja oh, ma olen nii üksinda! Ma ei kuulu mitte kellelegi.” Väike kõneleja hakkas nuuksuma. „Ja homme on jõulud”, jatkas ta, „ma mõtlesin müüa ema armsa lille, et osta endale natuke leiba ja piima ja —”.

Agas ta ei võinud enam jatkata, sest proua Kirsipuu silmad olid täis pisaraid, ta surus väikese tüdruku armastusega oma südame vastu ja ütles: „Armas, kas sa ei tahaks olla minu laps? Niimetä mind emaks ja ole alati minu juures, sest ma tahan sind ja su lille päriselt endale.”

Sel ööl proua Kirsipuu ei võinud magada. Tema külm süda oli puudutatud, kui ta mõles, kuidas ta pani vastu Jumalale, aga kuidas see väike usaldas auuliselt Jumalat, kuigi ta oli emata.

Alandusega, murtud südamega ja oma süüd kahetsedes põlvitas ta õnnistegija jalgade ees ja palus andestust. Ta südamehaavad parandati ja kui ta tõusis oma põlvedelt, pisarad palgeil, oli kuulda jõulu- hommiku kirikukelli, mis kuulutasid „Rahu maa pääl, inimestest hää meel”, ja Jumala rahuga hinges ta läks teise tuppa, kus väike laps magas Elsa voodis, seljas Elsa õikleit. Elsa ema tõstis väikeseke voodist; nad kahekesi alandasid armutroomile ja proua Kirsipuu palus: „Ma tänan Sind, Jumal, kallite jõuluingituste eest ja tänan selle eest, et Jõulu Kristus on minu südames. Õpeta mind, kuidas võiksin teenida Sind.” Siis suudles ta väikese tüdruku rõõmsat nägu. Ta ei olnud enam koduta — õrnalt sosistas ta: „Ma arvan, et Jumal saatis mind.”

Ma tahan usaldada Jumalat ja olla vahva.

Kuidas noor naisvaltsionist saavutas suure jõuluvõidu.

★ ★ ★ Lugu korpusekadritele. ★ ★ ★

SEE oli esimene külaskäik koju noorel tütarlapsel, pärast päästetöödriks saamist. Oli jõuluaeg. Ta sõitis ühes oma õega linnast koju.

„Kindlasti pörkad sa kokku kodus mitmesuguse vastupanuga,” ütles õde. „Soovitan sulle, mitte olla nii paksupäoline. Kui sa kodus oled, siis tee kõik kaasa. Unusta Päästearmeed! Oleks ju otse naruväär, kui sa alustaksid sellega. Igalks hakkaks sellele vastu.”

„Mina aga pean sellest kõnelema,” ütles päästetöödriks otsustavalt. „Ma kirjutasin ju teile, et olen pöördu-

nud, ja teie teate ka, milline suur osa on Päästearmeel minu elus. Ja ma pean nalle jutustama, et — et ma kuulun Päästearmeesse.”

„See pole ju mõistlik,” vastas õde. „Kas sa võid ometi mõelda, mis oleks selle tulemus?”

„Küll — aga ma pean seda kõnelema.”

Noor naisõdur ütles endamisil vaikselt: „Ma ei karda inimesi, ma tahan usaldada Jumalat ja olla vahva.”

Jaamas olid mõlemil õdedel vastas isa ja üks vendadest. Varsti istusid nad kõik soojas mugavas toas.

Ja mida kõike oli jutustada — kõige- päält seltskonnast, mis jõulu ajal kokku tuleb, ja ballist järgmisel päeval.

Noor päästetöödriks kuulis seda — naermist, vestlust. Tema süda põksus küll kartikult, aga ta usaldas Jumalat.

MIKS SA KANNAD SEDA?

Õhtusöögi ajal vaatles ema arvustavalt lihtsat kuube, mida kandis päästetöödriks. Ka juuksed olid nii siledad ja lihtsad. Ja äkki märkas ema väikest Päästearmeed sõlge.

„Miks sa kannad seda?” küsis ta. „See ei meeldi mulle mitte põmmugi!” „Ma — ma kannan seda nüüd alati,” vastas tütarlaps. „See aitab mind, ema!”

Ema pööras teise tütre poole. „Mida arvad sina temast ja tema Päästearmeed-hullustusest?” Tütar ke-

hitas õigu. „See on ju väga kummaline,” arvas ta, „aga — senikaua, kui ta jätab mind rahule, on see mulle ükskõik. — Ta on hoopis teistsugune,” liias ta veel.

„Jah, seda ma näen,” ohkas ema, „ma soovin aga, et sa loobuksid kõigest sellest loost.”

„Ema, ma ei või seda,” ütles tütarlaps, „ma ei või seda tõesti! Ma tahtsin sinuga selle üle läbi rääkida, enne kui jälle sõidan ära.”

Võib-olla oli see otustav ja veendunud laud, millega tütar kõneles, mis emal lasi files kerkiada mõtte. „Ma arvan isegi, et sa tahad — nendega ühineda,” ütles ta ärritatult.

„Ma olen sõdur — naisilige Päästearmees,” vastas tütarlaps rahulikult. Ja oma südames liias ta: Ma tahan usaldada Jumalat ja olla vahva.

(Lõpp 7. lhek.)

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid detsembris.

- Taanieli r.**
 1. N. 7: 1—14
 2. R. 7:15—28
 3. L. 9: 1—14
 4. P. 9:15—27
 5. E. 10: 1—9
 6. T. 10:10—21
 7. K. 12: 1—13
- Ebrea raam.**
 8. N. 1: 1—14
 9. N. 1: 1—9
 10. L. 2:10—18
- Jesaja r.**
 25. P. 9: 1—7
- Ebrea raam.**
 11. P. 3: 1—11
 12. E. 3:12—10
 13. T. 4: 1—16
 14. K. 5: 1—14
 15. N. 6: 1—12
 16. R. 6:13—20
17. L. 7:19—28
 8: 1—2
 18. P. 9:11—22
 19. E. 9:23—28
 20. T. 10: 1—14
 21. K. 10:15—25
 22. N. 10:26—39
 23. R. 11: 1—16
 24. L. 11:17—29
26. E. 11:30—40
 27. T. 12: 1—10
 28. K. 12:11—17
 29. N. 12:18—29
 30. R. 13: 1—14
 31. L. 13:15—25

Palveained.

- Detsember 4. Kurvad, üksikud ja vanad.
 „ 11. Venemaa.
 „ 18. Meie sotsiaaltöö.
 „ 25. Äralangenud.

„SÕJAHÜÜD“ VÕITLEJATE NIMESTIK

Nr. 40. — November 1932.

Ohvitserid:

- Ltn. K. Bernadt 50, ltn. V. Muul 50, ltn. H. Eimann 40, ltn. M. Blées 25 eks.
- Allohvitserid ja sõdurid:**
 Envoi I. Bakul 40, muus. M. Erntis 27, seers. H. Sandberg 25+25, laekur J. Kütt 25, seers. E. Vikmann 25, sekr. J. Kanter 25, seers. E. Niemann 25 eks.

Ma tahan usaldada . . .

TOO INETU KÜBAR.

Ohutusõök oli mõõdas. Ema tõusis püsti ja minnes ahju juure ütles: „Sa ei taha ometi pähe panna sellise — sellise inetu kübara?“

„Siiski,“ vastas noor vahva pääste-sõdur, „ma tahan seda teha.“

„Ema, sa võid olla kindel selles, et ja teeb kõik kaasa,“ ütles õde. „Aga kujutle ometi, kuidas ta selles kübaras välja näeb!“

„Kas sa tõesti paned pähe sellise inetu kübara?“ hüüdis ta ärritatult. „Poisid, kas olete kuulnud? Kujutlege oma õde Päästearme rüetuses! Sinine, sinine ja jälle sinine. Ja pikad kuuend ning mustad sukad.“

See mõte oli liig kole. Ema seisib jälle laua juures. Ta vaatles oma tütar. Ka isa oli püsti tõusnud — ka vennad ja õde seisid. Iialgi oma elus ei unusta too päästeõdur seda õhtulauda — nood viis kaju kokkumad nägedega, milles polnud muud kui kartust, ärritust ja häimastust.

Teisel jõulupühapäeval külastasid kodu mõned tutavad. Noorel tütarlapsel oli kogu aeg tunne, et temal nõutakse veid midagi muud kui mitte teha teatud asju. Äkki sai talle selge, et ta pidi ühes nendega palvetama, enne kui nad läksid koju.

Neid oli umbes kaksteist inimest. Nad korraldasid mängu. Igatüks laulis laulu. Oli pesaegu kesköö. Pääste-sõdur ootas, kuni tekkis vestluse vaheaeg. Ja siis küsis ta julgelt: „Kuna on jõulud, kas meie ei loeks jõululaulu? Kui ma toon piibli, kas loed siis meile ette, isa?“

Ohvitseride koosolekud ja pulmad Riias.

Juba kaua aja eest võis kuulda küsimusi: „Millal on jälle ohvitseride koosolekud? Millal tuleb kapten McCaw pruut Inglismaalt? Millal on pulmad?“ ja muud sellesarnast, ning 22. ja 23. novembril saabus oodatud aeg. Rõõmuga tulid ohvitserid kokku, et ühiselt õppida midagi Jumalast ja võtta Temalt vastu õnnistusi. Teisipäeva pärastlõunal oli esimene koosolek, mil kuulsime sellest, kes on Jehoova Jumal. Pääle koosoleku oli ühiselt kaetud teelaud, mil võis iseseisik vahetada mõtteid, ja siis õhtul oli jälle koosolek, mil kuulsime, et Jumal peab olema igas asjas esimesel kohal. Kes ehitab ühes Jumalaga, selle ehitus seisab, aga ilma Temata tehtud töö on ilmaaegne, see võib seista teatud aeg, kuid lõpuks hävineb siiski täiesti. Kolmapäeva hommikul kuulsime inimestest, kes olid eeskujuks rahvale, sest nende tahtmine oli kooskõla Jumala tahtmisega ja inimestest, kes töid enesega kaasa õnnestust, sest et neid ise tahtsid olla suured ja teha midagi ning ei arvestanud Jumala tahtmisega.

Kolmapäeva pärastlõunal kogunesime ühes pruutpaariga, kapten McCaw'ga ja kapten Kane'ga ning kutsusid võrastege palumalaa ümber. Koosviibimine oli täis hõiskeoone, sest kaks sõdant olid leidnud üht-teist. Sarnaselt tuleb rõõm ja hõiskamine iga üksiku hinge, kes on leidnud Jeesuse kui oma Päästjat.

Õhtune koosolek oli kõige rõõmu tipp. Saal oli viimase kohani täidetud huvitatud publikuga. Adjutant Lockyeri ja proua Lockyeri saatel

Meie võitlusväljalt.

Tallinna I korpus.

„Üks peik Jeesu päale sind elavaks teeb...“ Nii laulame üldiselt tuntud laulu. Novemri kuul jooksul on ligi 20 hinge teinud otsuseks meie kahtsuspingil, et vaadata oma eeloleval eluastal Jeesusele, võttes vastu Tema kui Päästjat ja oma et suurimat juhti.

Meie korpuse juhataja, kes pike-mat aega oli haige, on nüüd juba tervenemisel. Kui loeme neid ridu, on ta kindlasti ühes meiega osa võtnas päästeõjast.

Meie armsa diviisi-juhataja adjutant A. Lockyeri külastasik 12. ja 13. novembril oli meile suureks õnnistuseks. Täendatud sõdurite koosolek korpuse väikeses saalis oli seltsilistele, keda oli kogunud rohkesti kui sada, valmistuseks, õnnistuseks ja julgustuseks. Meie ootame huviga sellist järgmist võimalust.

Nüüd tulevad jõulud oma üllatuste ja rõõmudega, siis tahame kasutada oma vaba aega, et osa võtta kõrgist koosolekult, seega tarvitades liusat võimalust, et teostada oma õpetaja pühamat taht.

Edasi, ühiselt, siis me võidame!
 V. Muul, ltn.

„SÕJAHÜÜD“

Jaauar 1933

sisaldb eriaritikleid brigador K. Johansson'ilt, kes avas Päästearme töö Bestis, kol. Th. Westergaard'ilt, territ, komandörilt Soomes, kes külastab Tallinast 27. jaanuaril, kol-ltn. G. Simpson'ilt, ja adjutant E. Molin'ilt.

Igatiaks ostku endale see pildiriigiks ja sisukas „Sõjahüüdi“!

Pühendamine Jõulupühil.

(Algus 3. lhk.)

veel noor laps Johannes, sest poeg Johannes abiteelus väikeses kapteniga ja nad teinavad rõõmuga oma Kuningat Päästearmeest.

„Ja sa andestad mulle!“ küsis surija.

„Jah, tõesti, isa,“ vastas poeg. „Ja ka Issand andestas mu süüd, nii siis kõik on korras. Siin on ümbrisk, mis kuulub sinu emale. Ma tahan anda selle sulle enne kui suren.“ Poeg võttis ümbrisku ja avades selle, leidis ema käega kirjutatud read tema pühendamisel esimesel jõulupühil paljude aastate eest, kui ema andis oma poja Jumalale ja Armeele.

Seltsiliste tunnistsi.

Väikesse Eeva jõuluõhtu.

Oh kui pikk oli see jõulupäeva õhtu, mil isa tuli teoit koju! Ta viis meid jõulupäevale mõisa. Isa viis meid iga kord mõisa pühapäevakooli, kus tal ajal tegutses misjonär Thoren Rootsiast. Misjonär õpetas rahvast laulma, pidades koosolekuid, just samuti nagu siin Päästearmees. Suur ärkamine oli tol ajal, paljud said päästetud. Minu isa ja ema olid usklikud, sellepärast soovisid nad, et ka lapsed kuulaksid sõnumit Jeesusest. Igal pühapäeval sõidutas isa meid talveti kelguga mõisa pühapäevakooli, kus kõiki, ka mind, kutsuti siin meid välja. Üks selline õhtu on jäädumulle eriti meele. Jõulupäeval pani isa minu ja mu õe Leena kelgule. Alla asetati meile ema kasukas, kuna isa lootas oma use kasuka meile üle päide, sest lund sadas. Sõitsime Paslepa mõisa, Noarootsiast, kuhu oli ligi kolm versta Hosbyst. Mu vanemad elasid Hosbys, isa oli toomeheks, hobust tal polnud, sellepärast pidi tarvitama kelku laste vadamiseks. Mõisa jõudes viis isa meid pühapäevakooli tuppa, mis jäi väikesele Eevale eluuaegsaks mälestuseks. Nägin suurt jõulupüüd, mis sõiras orell kõrval, ja misjonäri pruut laua taga. Ta laulis ja õpetas meile laulu. Üks laps on täna sündinud, üks poeg on meile kingitud. Meie lapsed, laulsime kõik seda laulu. Siis jagati meile jõulupüüt kingitusi, ümmarguse kooke, kompvekke ja raamatuid, mille esikülj kujutas Jeesuse sündi Petlemmas. See mälestus jääb minule unustamatuks.

Ema, ära keela oma tütarit tulemasta pühapäevakooli, ega isa oma poega, sest oma lapsi saates pühapäevakooli, korjate neile mälestusi, mis jäävad neile eluuaegsaks kalliks varanduseks. Issand õnnistagu pühapäevakooli lapsi, Issand õnnistagu lastevanemaid!

E. V.

Korpuste andressid:

Tallinna I korpus U. Sadama t. 11-a.
 Tallinna II korpus Väiksalpi tä. 8-a.
 Tartu korpus Tähe tä. 134.

Igas korpuses peetakse koosolekuid järgmisel ajal:

Pühapäeval, kl. 10.30 pühituskoosolek, kl. 7 õ. päästmisekoosolek.
 Teisipäeval, neljapäeval ja laupäeval kl. 7.30 õ. päästmisekoosolek.

Olete sidamest mähtud osa võtma.

Surangi esimesed Jõulud.

(Algus 5. lhk.)

biruburu ni Tuhan Jesus!“ (proua, ma olen Issanda Jeesuse tal-leke) ütles väike mulle, pigistades mu kätt saladuslikult ja rõõmuga.

Surang elas meie juures misjonäri-jaamas viis aastat, õppis lugema, kirjutama ning tõestis armastama ja teenima Jumalat. Ta jättis täiesti oma vana elu ja luges armastusega oma piiblit.

Kui väike päälük läks jälle tagasi oma isa juure, siis ta oli täiesti terve nii hiiselt kui hingeliselt, ja ta võttis enesega kaasa kallid mälestuse-rätkuse rõõmud mähtud piibli ja lauluraamatu.

„Ja paganaad peavad su valguse järel käima...“ See, kes piskune, peab saama tubandeks, ja väike vägevaks rahvaks.“
 Jessaja 60:3, 22.

Laulud.

1. „Päästa kõigile süüdis inimale!“
Kõlab inglite rõõmuhüüd. Ta, kes valguks, tuli alla seks, Et meil' õndsuseks saada nüüd.

Au ja kiitus kõrges Jumalale, Maa pääl rahu, hää meel rahvale! Õndsad hulgad, austus andkem Talle, Kogemus kõik rõõmupäevale!

2. Issand Jeesus sääl sündis imeväel, Magas heinte pääl söime sees. Suure rikkuse tõi siis kõigile Päästja ilmasse vaesuses.

3. Tulge, vaadake Isa Pojale, Kõlab Temale tänuvusi. Siin on rahumeel, võidujõu veel, Lahti meie eel paradisi.

4. Jõulurõõmus me ikka viibime, Sündi kutsume: „Tule sa!“ Maailm jäta nüüd, tema tõburüüd, Kostab õnnehüüd sulle ka.

2.

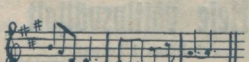
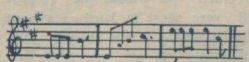
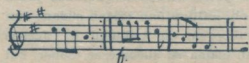
1. Valkne õe, õnnistud õe! Suur on Jumala ime töö. Täna Petlemmas, Juudamaal, Halvas laudas on Marial :; Sündinud patuste rõõm. :;

2. Valkne õe, õnnistud õe! Inglise laulavad rõõmsasti, Karjastele nad ütlevad, Et nad Petlemma lähevad, :; Kristus on sündinud teile! :;

3. Valkne õe, õnnistud õe! Rõõmu kuulutab kõigile, Laulem Loojale lõpmata! Au ja kiitus, halleluua! :; Kristus on sündinud meil! :;

3. *Andantino 4/2.*

1. Küll suuri asju ma piibi seest näen, Mis päle saegadast mõtlema jään. Imede imest küll suurem on see, Et Jeesus õrnasti armastab mind.

..: Küll suur mu rõõm, Ta armastab mind :;. Armastab mind, jah mind.

2. Jeesus mind armastab, armastab tõest; Armastus teavust Ta maailma tõi, Armastussuul Ta suri mu eest; Oh ma tean: tõest! Jeesus armastab mind.

3. Kui keegi küsis mult, kuidas ma tean, Kiitus Ta nimel, ma ütelda võin: „Jumala Valm minu südame sees“ Tunnistab Ikka: Ta armastab mind.“

4. Kui on vaid üks laul, mis laulda ma võin. Kui Tema lül sees kuningat näen, Kõlaga igavest! siis minu laul: „Imede ime, Ta armastab mind!“

5. Ses kindlas teadmises rahu mu hing, Uskudes Jeesul! Ta õnnistab mind. Hirmudes põgeneb saatam mu eest, Kui talle ütlen, et Jeesus mu vend.

4.

R. M. 280.

1. Teada on, kuus Jeesus maa pääl Viibis merelainetel Ja kui tormi Ta kord käsis valkida; Ahotsitajid ta aitas, Tõrjõists kurbe südameid. Sest veel võime rõõmsalt laulda: „Ta on sama tänagi!“

..: Ta on sama tänagi! :;. Kadunud! Ta otsib veel, Päästab, juhib õigel teel. Jah, Ta on sama tänagi!

2. Kui kord Partimeus kuulis Jeesust mõnda minema, „Halasta mu päale“, valjust hüüdis ta. Pimedad said nägijateks. Mitmed kurdid kuuljateks. Sest veel rõõmulaulu laulgem: „Ta on sama tänagi!“

3. Nõdrad, vigased ja vaesed, õnnetumad, eksinud, Jeesu armuthõlma tulla võivad nüüd. Ara kahtle, tule julgelt! Nüüd Ta kutsub, palub sind, Võta vastu elupäike: Ta on sama tänagi!

5.

R. M. 268.

1. Üks samm on Päästja juure! Oh miks veel viibid sa? Tunnista pattu Talle, Siis võid sa pääseda.

..: Ainult üks samm :;. Jeesus ootab sind. Tunnista pattu üles: Jeesus sind tahab päästa, õnnistust sulle anda. Oh tule ruttusi!

2. Üks samm on Päästja juure! Kui usud, elu saad. Armust ta andeks annab, Kui avad südame.

3. Üks samm on Päästja juure, Mis pead astuma. Kui tahad päästa hingese, Siis täna otsusta.

4. Üks samm on Päästja juure! Miks viibid sina veel? Lange ta jalge ette, Tal ana tervelt end.

KOORID.

..: On sul meeles :;. Kõik, mis su eest Jeesus kannatas? :;. On sul meeles :;. Jeesus suri risti puul?

..: Mu patud võetud mulle kõike :;. Kui andestust saan, — Au Jumalal! Mu patud võetud mul kõik.

..: Minu hinges kõlab rõõmulaul :;. Armastuse rõõmulaul.

..: Ka mullegi :;. on vaja aulist päästmist ka mullegi.

Päästearmee Eestis avamise 5. aastapäeva puhul

peatkase erilised koosolekud Tallinnas, 30. detsembrist 1932 — 3. jaanuarini 1933 a.

Neid koosolekuid juhatab diviisi komandör A. W. LOCKYER. Jälgige lähemaid üksikasju.

Mida kaks last elasid läbi pühal ööl.

MIRJAM, kas sa oled juba ennen näinud sarnast tähte? Et mingisugust vastust, „Kui meeldi ma vaatar taevast, aga sarnast tähte ma pole veel kunagi ennen näinud, ta on nii suur ja särav. Tead, see täht näib sarnane, nagu see tähendaks midagi isearalikku.“ „Tule magama, ja vaata homme õhtul edasi, Eliaser. Ma ei saa aru, kuidas sa leiad alati midagi isearalikku ja imeilikku.“

„Aga vaata ometi, Mirjam, terve maastik väljas on täis valgust — oh, ja kas sa ei kuule imelust muusikat? Vaata! Kuule! Mis see küll peaks-olema?“

Ja kui mõlemad lapsed seisis hingetult akna juures ja kuulatasid õõsiseid häälid, siis kadusid need aeglaselt ja valgus tuures. Lapsed aga seisis veel akna juures ja vaatasid õue.

„Kas sa ei näe sääl väljas tumeid kogusid, Mirjam?“ sosistas pois, „Kes need võiksid olla?“

„Aga Mirjam oli kainem kui vend ja arvas, et kõik, mida nad näinud ja kuulnud, oli ainult nende ettekujutus, ning sellepärast ta ütles lihtsalt: „Need on karjased, kes hoiavad oma karja.“

Eliaseril oli aga sarnane tunne, nagu nad oleksid elanud läbi midagi isearalikku; ta seisis edasi akna juures ja ootas uut ilmutust. Kõik näis sügavas unes, väljaarvatud need tumeid kogusid, kes lähensid, nagu

vend ja õde märkasid seda. „Nad mõeluvad siit,“ ütles Mirjam, „ja kui midagi on juhtunud, siis nad räägivad sellest isekeskis.“

Nad tõmbasid ennast üksteisele ligemale ja katsusid püüda oma kõrvaga iga häälekest, ja nii nad kuulsid, mida ütles mõdahiliv meeste-kogu:

„See on see linn, millest ingel rääkis,“ ütles üks karjastest (see need oli tõesti karjased, nagu Mirjam oli öelnud). „Näis, nagu kogu taevast valgus kaajamu vastu kiituslaest.“ „Ses keegi teine.“ „Kas olete kuulnud aulist inglite koori? Oh rutakem, kuni me leiame Teda!“

Enam ei võinud kuulda nende sõnu, kostsid vaid nende jalasammud vaiksest linnatänavail. Eliaser otsustas kiiresti: „Meie jälgime neid,“ sosistas ta õele. „Neil oli mingisugune ilmutus; nad otsivad kedagi. Tule!“

Ja mõlemad ruttasid karjaste jälgedes, — tasa, nii et keegi ei kuuleks neid.

Nad rändasid läbi mitme tänava, ja mõnikord nad kaotasid karjased oma silmad eest. Akki peatusid nad aga ühe oõmaja ees, mida lapsed tundsid väga hästi.

„Siin elab ju Ester,“ ütles Mirjam, „ta isa juures on nii palju külalisi pühade ajal. Mida need karjased otsivad siit?“

Nad mõõdusid oõmaja uksest ja läksid taha lauda ukse juure. Lapsed

jälgsid kikkivarvul. Ja siis leidsid nad oma suureks üllatuseks ime. Laudas, kesk loomade seas oli keegi mees oma naisega ja nende juures väike armas lapsuke. Karjased põlvitasid söime ees ja rääkisid imelikke sõnu: „Issanda ingel on ennast näidanud meile täna õoesl. Ta jutustas meie väikesele lapse sündimist, kes pidi olema Messias, keda meelde oleme oodanud juba nii kaua! Ja meie tahame Teda kuumardada!“

Mirjam ja Eliaser oleksid ka hää meellega kummardanud karjaste kõrval ja imestanud püha lapsukest, aga nad kartsid tulla ette, aga siiski nad jutustasid pärast, et nad palusid ja kummardasid teda oma südames.

Mõni aeg hiljem kuulsid nad, et targad mehed tulid ja tõid temale kingitusi, ning lapsed, oma südames mõeldes, mida nad küll võiksid kindla sellele imelapsel.

Hiljemal aastail, kui lapsuke oli kasvanud suureks, mõistsid Mirjam ja Eliaser, et oli olemas kingitus, mis on Tema meeltest kõige väärtuslikum, ja et ka nemad võivad anda Temale selle kingituse. Mis see oli? Nende armastus! Nad andsid Temale selle ja olid õnnelikud.

„SOJARHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, 1/2 a. 1.10 kr. Üksikumärk 15 snt. Vastutav toimetaja: envol L. Bakul. Väljaandja: Päästearmee.